

"לְדוֹרוֹת" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: פלטיניק	שם פרטי: מאיה
-------------------	---------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה
במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: פלטיניק		בלועזית
שם פרטי איתו נולדתי: מאיה		Palatnik
שנת לידה: 1936	מין: נקבה	בלועזית Maya
עיר לידה: קופייגורוד		בלועזית Kopygorod
שם פרטי ושם משפחה של האב: סמואל פלטיניק		שם פרטי ושם נעורים של האם: חיה ספירקטור
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: קופייגורוד		בלועזית Kopygorod
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)		מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: (שם העיר או האזור ושם הארץ) קופייגורוד		
במידה והיית בגטו, ציין את שמו: קופייגורוד		בלועזית Kopygorod
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו		בלועזית
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי: קופייגורוד		תאריך השחרור: מרץ 1944
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)		ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין מתי עד מתי		שנת עליה: 1991
		במידה ועלית באנייה, ציין את שמה

אנא ספרי/ על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הורייך, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים)

נא לכתוב בגוף ראשון

גרתי בבית עם ההורים ואחותי ששמה סוניה. אני הייתי בגן ילדים, אבא היה צלם ואימא הייתה עקרת בית. סבא וסבתא שלי גרו בעיר בר.

נא ספרי/ על קורותיך בזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

כאשר הגרמנים הגיעו לעיר הם אספו את כל האנשים למחנה גטו שהיה מוקף בגדר תיל באזור של יער. היינו שם 4 חודשים ללא אוכל ומים. הגברים היו חופרים באדמה בורות והנשים והילדים נשארו בגטו, כאשר היה יורד גשם היינו שותים מים מהבורות. היו שכנים גויים טובים שהיו זורקים לנו קצת לחם מעבר לגדר. בעקבות הקור והגשם הרבה אנשים מתו מקור ומחלות. היינו סגורים בתוך מתחם מגודר וכל מי שניסה לצאת מחוץ לשטח המגודר הגרמנים היו יורים בו לעיני כולם.

הייתי הרבה חולה ולא היו תרופות. המצב ההיגייני היה ירוד ולא היה אפילו סבון להתרחץ. הרבה אנשים חלו במחלת הטיפוס. לאחר ארבעה חודשים לפני סוף המלחמה הנאצים רצו להרוג אותנו ואז באו חיילים רומנים והעבירו אותנו למקום שבו גרים רק יהודים והיינו חייבים ללכת כל הזמן עם הטלאי הצהוב. אלו היו מעין כפרים ששם היו מעין חדרים ללא חלונות ודלתות. כל התקופה סך הכול הייתה 4 שנים עד מרץ 1944.

סבא וסבתא שלי נרצחו על ידי הגרמנים בעיר בר ביחד עם עוד 59 אנשים שהוצאו להורג ביריות. בן דוד שלי בשם אליק שהיה בבורות ירו בו, כולם נהרגו והוא רק נשאר בחיים וסיפר לנו את מה שאירע שם. הם היו במרתף חנוק שלא היה אפשר לנשום, מישהו אחד פתח חלון קטן ואחד החיילים הנאצים ראה זאת, לקח את כולם והוציא אותם להורג. הם לקחו גם ילדים קטנים וזרקו אותם לבורות ואז רצחו אותם. כאשר היינו בגטו ביער הייתה קבוצה של 15 אנשים שניסו לברוח, הנאצים תפסו אותם וירו בהם לעיני כולם, אחת מהנרצחות הייתה חברה טובה של אחותי. קרובת משפחה שלי בשם ליזה הייתה מפקדת של הפרטיזנים וגם אותה הנאצים רצחו מול עינינו.

אנא ספרי/ על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(השחרור וחזרתך הביתה, חיך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):

כאשר הסתיימה המלחמה אני הוריי ואחותי נסענו ברכבת לויניצה. אבא התגייס לצבא ואני אחותי ואימי נשארו בבית בויניצה. בהתחלה היינו גרים בשכירות ואחר כך קנינו שם בית. למדתי בבית ספר ואחר כך בקולג'. בשנת 1959 התחתנתי עם ליאוניד קריימר ובשנת 1960 נולד הבן שלנו –איגור. ההורים שלי נפטרו אחרי המלחמה. יש לי שני נכדים כאן בישראל. אחותי נשארה באוקראינה עם שני הילדים שלה.

נא ספרי/ על חיך בארץ

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

בשנת 1991 עלינו לארץ לאחר שהבן שלנו עלה לארץ עם הילד שלו, אריאל שהיה בן שנה וחצי. בארץ נולד הנכד השני שלי בשם מיכאל. גרנו בבתי ים במשך שנתיים ואחר כך עברנו לגן יבנה. ההתאקלמות בארץ הייתה קשה. עבדנו אך לא היה מספיק כסף לשכר דירה. אני מאחלת שלא יהיו יותר מלחמות ושהדורות הבאים לא ידעו מלחמה מהי.

יד ושם

המשרד לאזרחים ותיקים

